

E. Janiak

---

5. niedziela zwykła, Zostawili wszystko i poszli za Jezusem

Wrocławski Przegląd Teologiczny 14/2, 332-333

2006

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

sam siebie ofiaruje Ojcu w Duchu Świętym, a Jego Ciało i Krew stają się dla nas pokarmem. Ofiarowanie Pańskie ukazuje Chrystusa jako jedyne Kapłana, który składa Najświętszą Ofiarę. W tej Ofierze my wszyscy uczestniczymy.

3. Spotkanie ze Zbawicielem

Św. Łukasz pisze o pobożnym Symeonie, który bierze Dzieciątko Jezus w objęcia i prorokuje: „Teraz, o Władco, pozwól odejść słudze Twemu w pokoju, według Twojego słowa. Bo moje oczy ujrzały Twoje zbawienie, któreś przygotował wobec wszystkich narodów: światło na oświecenie pogan i chwałę ludu Twego, Izraela”. Symeon nazywa Jezusa „zbawieniem”. Czym zatem jest zbawienie? „Nie jest jakąś działającą siłą wyzwalającą ze słabości i uzdrawiającą ciało. Zbawieniem jest Pan Jezus!” (Bazyli z Cezarei).

Symeon nazywa też Jezusa „światłem na oświecenie pogan”. Staje się światłem dla tych, którzy trwają w ciemności i w błędzie. Św. Cyryl Aleksandryjski wyjaśnia, że Ojciec powołuje wszystkich ludzi do poznania swojego Syna, który jest Prawdą, aby ci, którzy służą stworzeniom, zaczęli służyć swojemu Stwórcy.

4. Trud odkrywania misterium

Ewangelista wspomina, że Symeon przychodzi do świątyni „za natchnieniem Ducha”. A zatem nie wchodzi do świątyni przez przypadek, lecz jest kierowany przez Ducha Świętego. W związku z tym jeden z wielkich teologów II wieku pisze: „Jeżeli chcesz przyjąć Jezusa i objąć Go ramionami, musisz walczyć o to, aby i ciebie prowadził Duch Święty i przyprowadził do świątyni. Już jesteś w świątyni Pana Jezusa, to znaczy w Kościele, który jest świątynią zbudowaną z żywych kamieni” (Orygenes).

Słowa te wskazują na trud odkrywania misterium obecności Boga w Kościele. Wymaga to ciągłego otwierania się na działanie Ducha Świętego, który zawsze chce przyprowadzić nas do świątyni na spotkanie ze Zbawicielem.

ks. Włodzimierz Wołyniec

5. NIEDZIELA ZWYKŁA – 4 II 2007 (C)

Zostawili wszystko i poszli za Jezusem

Ile razy mówimy o powołaniu, kojarzy nam się z tym pojęciem obraz apostołów, którzy porzucili swoje łodzie i sieci, poszli za Chrystusem.

W potocznym znaczeniu słowo „powołanie” odnosimy do ludzi różnych profesji, którzy rzetelnie, sumiennie, z oddaniem wykonują swoją pracę. Mówimy wówczas, to rzemieślnik z powołania, nauczyciel z powołania, lekarz, ksiądz ...

– ludzie z powołania. Darzymy tych ludzi zaufaniem, szacunkiem i wyrażamy im wdzięczność za piękną służbę społeczną. Określenie kogoś mianem „człowiek z powołania” jest dla człowieka nobilitacją. W tym zawiera się zamysł Boży o powołaniu do działalności dla królestwa Bożego. Soborowa *Konstytucja dogmatyczna o Kościele* nas poucza: „Doniosłą rację godności ludzkiej stanowi powołanie człowieka do uczestnictwa w życiu Boga [...]. Bóg bowiem powołał i powołuje człowieka, aby przylgnął do Niego całą swoją naturą w wiecznym uczestnictwie nieskazitelnego życia Bożego” (KDK 19).

Opisy powołania należą do najpiękniejszych kart Pisma Świętego zarówno Starego, jak i Nowego Testamentu: powołanie Abrahama, Mojżesza, Izajasza..., powołanie Matki Najświętszej, św. Pawła. Każde powołanie domaga się odpowiedzi ze strony człowieka. Zaufanie Bogu staje się źródłem dynamizmu życiowego, pozwalającego poświęcić się w pełni służbie Bogu. Dla potwierdzenia tej prawdy teksty dzisiejszej liturgii ukazują nam trzy sylwetki ludzi o odmiennych temperamentach, trzy odmienne drogi życia, którym przyświeca wspólna cecha: pełnego zawierzenia Bogu.

Izajasz – prorok na początku swojej misji doświadczył olśnienia wspaniałością i potęgą Boga, któremu odpowiada: „oto ja, poślij mnie!”. Powołanie św. Pawła rodzi się na drodze pod Damaszkiem, gdy pada na ziemię powalony jasnością Chrystusa zmartwychwstałego. Trzecią osobistością jest św. Piotr, człowiek prosty, który w czasie zawodowych zajęć rybaka poznaje Pana wszelkiego stworzenia.

Gdy śledzimy dzieje tych wezwanych, spostrzegamy, że w ich życiu powołanie nie było jednym tylko krokiem ani nagłym zwrotem w życiu, lecz był to długi i skomplikowany proces. Każdy z nich dochodzi do stwierdzenia własnej słabości, grzeszności i niegodności. Izajasz woła: „Biada mi! Jestem zgubiony! Wszak jestem mężem o nieczystych wargach” (Iz 6,5). Święty Paweł nie cofa się przed wyznaniem: „Jestem bowiem najmniejszy ze wszystkich apostołów i niegodzien zwać się apostołem, bo prześladowałem Kościół Boży. Lecz za łaską Bożą jestem tym czym jestem, a dana mi łaska Jego nie okazała się daremną” (1 Kor 15, 9-10). Święty Piotr po cudownym połowie pada na kolana i błaga: „Odejdź ode mnie, Panie, bo jestem człowiek grzeszny” (Łk 5,8).

W każdym z tych przypadków ludzka słabość napełniona mocą Bożą zawocowała: u Izajasza szczytem historycznego profetyzmu w Izraelu, Paweł bez wytchnienia oddawał się podrójom misyjnym, budując gminy chrześcijan w Imperium Rzymskim, a Piotr – Opoka umacniał braci.

Powołani i posłani – to my wszyscy, którzy uwierzyliśmy Chrystusowi. Warto się czasem zamyślić nad tym, jak bardzo On nam zaufał.

bp Edward Janiak